

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: OT/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6213000034
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavomír Cimerman
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2016:6213000034.7

Uznesenie

Okresný súd Veľký Krtíš dňa 06. júna 2016 samosudcom JUDr. Slavomírom Cimermanom v trestnej veci proti odsúdenému L. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. C. XXX, t. č. v ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová, pre prečin týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Tr. zák., o sťažnosti obhajcu proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom dňa 23. 03. 2016 č. k. OT/5/2013-119, o odmene obhajcu takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. postupom podľa § 190 ods. 2 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru, advokáta z Advokátskej kancelárie SNP 1/A vo Veľkom Krtíši z a m i e t a .

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš vydaným vyšším súdnym úradníkom dňa 23. 03. 2016 č. k. OT/5/2013-119 bola priznaná obhajcovi JUDr. Vladimírovi Zvarovi odmena za úkony a náhrada hotových výdavkov v sume 440,77 Eur. Uznesenie bolo obhajcovi doručené 30. 03. 2016.

Proti tomuto uzneseniu podal obhajca v zákonnej 3-dňovej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že postup súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti je nezákonný, nakoľko bolo jeho povinnosťou v prípade, že nechcel sťažnosti celkom vyhovieť, vec predložiť Krajskému súdu v Banskej Bystrici na rozhodnutie. Odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. 11. 2013 v sp. zn. 5Tdo/62/2013.

Samosudca na základe podanej sťažnosti obhajcu preskúmal správnosť z výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť obhajcu nie je dôvodná.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 190 ods. 1, 2 písm. c) Tr. por. orgán, proti ktorému uzneseniu sťažnosť smeruje, môže jej sám vyhovieť, ak sa zmena pôvodného uznesenia nedotkne práv inej strany trestného konania. Ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie vyšší súdny úradník alebo súdny tajomník predsedovi senátu a v prípravnom konaní sudcovi pre prípravné konanie, ktorí majú pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného orgánu.

Samosudca sa stotožnil s výškou priznanej odmeny a náhrady hotových výdavkov ako bola uvedená v napadnutom uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom a keďže tento výpočet považoval za súladný s ustanoveniami Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, sťažnosť obhajcu ako nedôvodnú zamietol.

Na margo veci súd dodáva, že sťažovateľ - obhajca odkazuje na zaužívanú judikačnú prax, konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. 11. 2013 v sp. zn. 5Tdo/62/2013, ktorým sa má súd v obdobnej veci riadiť. Žiada sa uviesť nasledovné:

Základným (nosným) prameňom trestného práva platného na území Slovenskej republiky sú Ústava, Trestný zákon, pokiaľ sa jedná o hmotné trestné právo a Trestný poriadok, pokiaľ sa jedná o procesné trestné právo. Medzi prameňmi trestného práva nepatrí rozhodovacia činnosť súdov, ktorá je základným prameňom práva v rámci anglo-saského právneho poriadku. Ako ďalšími prameňmi trestného práva platného na území Slovenskej republiky sú aj medzinárodné zmluvy, predovšetkým dohovory na ochranu ľudských práv a dohovory zabezpečujúce imunitu, ďalej právne akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, zákony, rozhodnutia prezidenta o amnestii a nález Ústavného súdu.

Medzi, či už základné prameňmi trestného práva alebo jeho ďalšie prameňmi nepatria rozhodnutia a stanoviská Najvyššieho súdu.

Teória práva považuje súdne rozhodnutia (precedensy) za hlavný prameň práva v systéme common law, ktorý je zaužívaný predovšetkým na americkom kontinente a v krajinách britského spoločenstva. Tento systém je vyjadrený v právnom princípe stare decisis, podľa ktorého sudca je povinný rešpektovať právne precedensy vytvorené skoršími súdnymi rozhodnutiami. Všeobecne platí, že sudca je povinný vyhľadať, či podobný prípad už bol riešený a ak áno, je povinný sa riadiť skorším rozhodnutím súdu toho istého stupňa alebo súdu vyššieho stupňa.

Oproti tomu v právnych systémoch kontinentálnych, do ktorých patrí aj právny poriadok Slovenskej republiky, aj v súčasnej dobe prevláda názor, ktorý nie je prelomený ani transpozíciou právnych noriem európskej judikatúry, že súdne rozhodnutia tvoria prameň práva vychádzajúc predovšetkým zo zásady dôsledného oddelenia moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej, v rámci ktorej súdnej moci prináleží iba aplikácia a interpretácia práva. Táto činnosť nachádza vyjadrenie v súdnom rozhodnutí, ktoré zaväzuje iba účastníkov konania v konkrétnej veci, pôsobí teda inter partes.

Napriek tomuto všeobecnému názoru sa však v odbornej literatúre v poslednom čase venuje značná pozornosť otázkam, aké je postavenie súdnej judikatúry v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo či je možné uvažovať o všeobecnej záväznosti judikatúry súdov Slovenskej republiky. Je potrebné vziať do úvahy aj výrazný vplyv rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva a predovšetkým judikatúru Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ktorý svojou rozhodovacou činnosťou významne dotvára komunitárne právo.

Pri zamyslení o úlohe súdnej judikatúry je potrebné rozlíšiť, či v konkrétnom prípade súdne rozhodnutie „iba“ interpretuje relevantné ustanovenia hmotného práva na konkrétny prípad (výklad práva) alebo či sa rozhodnutím „dotvára“ právo nad rámec bežného výkladu pri absencii práva, napríklad vo forme použitia analógie.

V prípade absencie práva, teda v prípade existencie medzery v právnom poriadku sudca nemôže odmietnuť vo veci rozhodnúť pre neexistenciu zákonného ustanovenia, ktoré by sa vzťahovalo na prejednávajúcu vec, došlo by tým k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio justitiae), preto je povinný vo svojom rozhodnutí chýbajúce právo dotvoriť a v takomto prípade nepochybne je možné hovoriť o tvorbe práva. V takomto prípade súd pri rozhodovaní nemá možnosť oprieť sa o konkrétne ustanovenie zákona, ale môže použiť ustanovenia upravujúce vzťahy obsahom a účelom najbližšie (analogia legis), prípadne dokonca zásady, na ktorých spočíva zákon (analogia iuris). Aj takéto uplatňovanie zákona však musí byť v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.

Iná je situácia, ak súdne rozhodnutie nevyplňuje chýbajúce miesta v právnom poriadku, ale interpretuje (vykladá) právo existujúce v normatívnej podobe.

Práve o takýto prípad sa jedná v prejednávanej veci, keď trestný poriadok v ustanovení § 190 ods. 2 písm. c) Tr. por. striktno upravuje postup, ako naložiť s opravným prostriedkom proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Nejde teda o situáciu, keď by bolo nutné vyplniť chýbajúce miesto v Trestnom poriadku výkladom práva.

Žiadny právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci opravného konania), dokonca ani povinnosť byť viazaný stanoviskom

Najvyššieho súdu SR uverejneným v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Napriek tomu, však v odôvodneniach rozhodnutí súdov všetkých stupňov nájdeme pomerne bežne odcitované časti z odôvodnení rôznych publikovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, či iných súdov, prípadne priamo odcitované tzv. právne vety z uverejnených rozhodnutí. To však v žiadnom prípade neznamena, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nadobúdajú povahu precedensov alebo sa stávajú tzv. sudcovským právom.

Práve o takýto prípad sa jedná vo veci prejednávanej sťažnosti podanej obhajcom, ktorou sa domáha, aby súd v prípade, že sťažnosti nevyhovie, vec postúpil na rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Súd takto neučinil s odkazom na vyššie uvedený popis právnej úpravy.

Samosudca považoval napadnuté uznesenie vyššieho úradníka sťažnosťou obhajcu za vecne a právne správne, preto sťažnosť obhajcu ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.